

Passé-Partout Kunstmagazine - 2025

Art & more

Vanessa Barragão

Jaargang 15 editie 1

vanessa barragão

From Albufeira with love

“Mijn naam is Vanessa Barragão. Ik ben Portugees en afkomstig uit het zuiden. Ik ben geboren in de badplaats Albufeira. Toen ik dicht bij mijn familie opgroeide, met de oceaan en de natuur om me heen, raakten mijn gedachten, mijn visie en passies geïnspireerd door deze omgevingen.

Al sinds mijn kindertijd maakte ik dingen met mijn handen, van zandkastelen tot poppenjurkjes. Toen ik naar school ging, werd ik verliefd én behoorlijk geobsedeerd door tekenen.

Dat was eigenlijk het moment waarop ik op 6-jarige leeftijd mijn passie voor handgemaakte ambachten besepte en het belang dat dit voor mij had. Haken en tekenen waren de eerste uitdrukkingvormen en manieren van ontspannen die ik onbewust ontwikkelde.

Toen ik 18 jaar oud werd, verliet ik mijn huis en verhuisde naar Lissabon, waar ik mijn bachelor- en masterdiploma behaalde. Ik heb 6 jaar modeontwerp gestudeerd en het was een heel belangrijke fase in mijn leven.

Ik ben niet alleen persoonlijk gegroeid, maar ook professioneel en artistiek.

Ik werd bewuster over consumptie, duurzaamheid en milieuvriendelijker zijn in mijn dagelijkse routine en projecten. Na de universiteit had ik het gevoel dat ik graag meer wilde weten over textiel en handgemaakte, voorouderlijke ambachten in plaats van door te gaan op modegebied.”

Mijn Studio

“Dit is een textiel kunststudio die zich richt op handgemaakte en voorouderlijke technieken, waarbij afval wordt gebruikt om kunstwerken te maken, en die het belang laat zien van het behoud van handgemaakte processen en upcycling om de problemen van onze planeet te bestrijden.”

Vanessa Barragão's studio werd opgericht in 2014. Het begin van dit project werd gemarkeerd door de volgaren collectie die tijdens haar masteropleiding werd ontwikkeld.

Deze 100% ecologische en ambachtelijke collectie is ontwikkeld met uitsluitend afgedankte schapenwol. Sinds dit project kreeg Vanessa een nieuwe passie voor wol als de belangrijkste basis voor haar kunstwerken, waarbij ze dit nieuwe concept vermengde met de achtergrond die ze had van voorouderlijke technieken.

Tot oktober 2018 maakte Vanessa haar creaties thuis. Omdat ze veel opdrachten kreeg, vond ze het nodig om haar werkplek te veranderen in een speciale ruimte die uitsluitend op haar projecten gericht was.

Haar eerste studio werd geopend in het centrum van de stad Porto. Daar kon ze meer restjes verzamelen en had ze meer ruimte om grotere kunstwerken te maken.

Begin 2020 verhuisde haar studio naar het zuiden van Portugal, naar Vanessa's geboorteplaats: Albufeira

Een prachtig wandtapijt met als titel 'Living Coral', gemaakt door Vanessa is door de Portugese regering geschonken aan de Verenigde Naties, die het permanent op het hoofdkantoor in New York tentoonstellen.

Het stuk, getiteld 'Living Coral', wil een baken van 'hoop' zijn voor het behoud van koralen en het omkeren van de klimaatverandering over de hele wereld.

Het duurde twee maanden om de creatie te maken met alleen gerecyclede materialen zoals wol en lyocell (kunstmatige vezel op natuurlijke basis) en het maakt deel uit van een grotere collectie op koraal geïnspireerde stukken die door Vanessa zijn gemaakt.

Vanessa maakt zeer creatieve en originele handgemaakte wandtapijten en vloerkleden die de aandacht van kenners over de hele wereld hebben getrokken.

Haar stukken gemaakt van gerecycled textiel zijn tentoongesteld in steden als Sydney, Taipei en New York, en Vanessa spreekt liefdevol over een stuk genaamd 'Botanical Tapestry' dat in 2019 op de luchthaven Heathrow werd gepresenteerd.

Haar prachtige kunstwerken demonstreren haar beheersing van traditionele technieken zoals haaknaald, en viltnaald en hoe ze deze op hedendaagse manieren gebruikt om belangrijke boodschappen over te brengen over de bedreigingen waarmee onze planeet vandaag de dag wordt geconfronteerd.

Ze ontving de prijs voor 'Young Innovators Creating a Better World' van het Women Economic Forum 2019.

"Kunst is een heel belangrijk middel om de boodschap over te brengen, niet alleen om het bewustzijn over klimaat veranderings kwesties te vergroten, maar ook om een teken van hoop te brengen."

Parque Comercial de Vale de Santa Maria,
Armazém 11 8200-392 Albufeira, Faro Portugal

Website: <https://vanessabarragao.com/>
email: vanessabarragao.info@gmail.com

Zonnebloemen van Van Gogh komen tot leven in een schilderij van LEGO stenen

Het van Gogh Museum is een bijzondere samenwerking aangegaan met LEGO om één van de geliefdste schilderijen uit de collectie te vertalen naar een 3D-versie. De LEGO® Art Vincent van Gogh - Sunflowers set brengt de essentie van Van Goghs meesterwerk tot leven in een schilderij van LEGO®-stenen.

De set bestaat uit 2.615 lego steentjes waarmee je de 16 zonnebloemen uit het schilderij kunt maken met aanpasbare blaadjes. Ook bevat de set een afneembare lijst, een tegel met Van Goghs handtekening en een ophangsysteem waarmee je de voltooide set aan de muur kunt bevestigen.

De LEGO® Art Vincent van Gogh - Sunflowers set is vanaf nu te bestellen als pre-order via de webshop van het Van Gogh Museum, www.LEGO.com/Sunflowers, en in LEGO® Stores.

Vanaf 1 maart 2025 is de set te koop voor € 199,99.

'Ik heb een beetje de Zonnebloem.'

VINCENT VAN GOGH
aan zijn broer Theo, Aries,
dinsdag, 22 januari 1889

*Jan Mankes
Verstillig & strijd*

Jan Mankes Verstilling & strijd

Expositie 25 januari
t/m 22 juni 2025

De grootste Mankes-tentoonstelling ooit, verspreid over twee musea. Museum Arnhem samen met Museum Belvédère in Oranjewoud laten Mankes als nooit tevoren zien.

Jan Mankes (1889-1920) staat bekend om schilderijen, waarop de tijd stil lijkt te staan. Het gewone buitengewoon maken. De schilder kon dat als geen ander. Of hij nu een steenuil op een tak, een kruikje met dopheide, een witte geit of een dood vogeltje schilderde, hij wist die alle daagse onderwerpen altijd bijzonder te maken. De dromerige verstilde sfeer spreekt uit al zijn schilderijen.

www.museumarnhem.nl

Museum Belvédère Heerenveen-Oranjewoud
www.museumbelvedere.nl

Sir George Clausen

Schoolgirls 1880

G. CLAUSEN. 1880.

Hoogmis in een dorp aan de Zuiderzee (waarschijnlijk Volendam) 1876

Gleaners coming home (Arenlezers op weg naar huis) 1904

Een Arenlezer is iemand die in de tijd dat er nog met de zeis werd geoogst, achter de maaiers aanliep en de aren (halmen) die waren gevallen alsnog meenam.

De boeren jongen 1884

Het verlegen kind 1897

Portret van een meisje 1890

Sir George Clausen (1852-1944) was een Engelse impressionistische kunstenaar die vooral bekend staat om zijn schilderijen en prenten met idyllische landelijke taferelen.

Flikkerende penseel streken

In de loop van zijn loopbaan ontwikkelde hij een meer vloeiende stijl, waarbij hij beweging en het spel van zonlicht en schaduw uitbeeldde, met flikkerende penseelstreken. Clausen, geboren op 18 april 1852 in Londen, Verenigd Koninkrijk, studeerde van 1867 tot 1873 aan de South Kensington Schools.

George werd geridderd en was vanaf dat moment Sir George Clausen.

Later studeerde hij in Parijs aan de beroemde Académie Julian, onder William Adolphe Bouguereau en Tony Robert-Fleury.

Hij werd geridderd in 1927, nadat hij in de Eerste Wereldoorlog als officieel oorlogskunstenaar had gediend.

Clausen overleed op 92-jarige leeftijd op 22 november 1944 in Cold Ash, Verenigd Koninkrijk.

Zijn werk is te vinden in veel belangrijke musea over de hele wereld, waaronder het Art Institute of Chicago, de Tate Gallery in Londen, de National Gallery of Australia in Canberra en de Dublin City Gallery.

Een schilderij van een meisje met een boek 1889

Lacrímosa

Lacrimosa is een adembenemende korte film die veel prijzen in de wacht heeft gesleept

Het gaat over het jonge meisje Mila, Zij wordt wakker in een onbekende wereld vol mysteries. Op haar reis door steeds veranderende surrealistische landschappen ontmoet ze haar verloren geliefde Theo. Mila moet leren dat liefde ook loslaten betekent.

Lacrimosa betekent zoiets als diepbedroefd, of tot tranen geroerd.

Lacrimosa is het verhaal van een traan

Regisseur Tanja Mairitsch vertelt meer over de film

De originele inspiratie kwam van een onderwaterfoto: een vrouw in een wijde jurk die onder water drijft, naast haar een jongetje (niet ouder dan 2 jaar) met kleine engelenvleugels. Het was mysterieus en adembenemend. Ik dacht: ik wil een heel verhaal vertellen dat zich onder water afspeelt. Dus bedachten Joerg Ihle en ik een verhaal dat het gebruik van onderwater cinematografie motiveert. Wij bedachten het verhaal van een traan.

Onderwaterfotografie lijkt een inherente schoonheid te hebben. Ik vind het leuk om dingen te ontdekken die nog niet eerder zijn gedaan. De onderwaterwereld is heel anders dan die waarin wij ons bewegen. Het werkt met andere regels en brengt andere gevoelens over. De esthetiek is een andere. De consistentie van het element, de zwaartekracht, de perceptie van geluid is anders. Het biedt compleet nieuwe uitdrukkingsvormen.

En had ik al gezegd dat het er adembenemend mooi uitziet?

Mijn focus lag op een waarheidsgetrouwe en natuurlijke acteerprestatie - onder water! Daarom was mijn eerste prioriteit het casten van getalenteerde acteurs. De tweede stap was om te testen hoe ze zich onder water voelen en gedragen. Ik moet vooraf zeggen dat beide acteurs absoluut geen duik ervaring hadden en twee keer in hun leven hadden gesnorkeld. Op basis van specifieke instructies van onze onderwaterspecialist Dan Travers heb ik met hoofdrolspeelster Saskia Rosendahl enkele oefeningen onder water gedaan en vastgelegd. Dan bekeek hij de video en belde me de volgende dag met de mededeling: "Ze zal het wel kunnen."

Saskia is een van de moedigste vrouwen die ik ooit in mijn leven heb ontmoet. En geloof me, ik doe ook gekke dingen

Denk hier maar eens over na: een overtuigende acteerprestatie is een uitdaging op zich. Stel je nu voor dat je een geweldige prestatie levert terwijl je vijf meter onder water bent, met waterdruk overal om je heen, niet scherp kunt zien, met gewichten aan je voeten, geen lucht in de longen tijdens het acteren.

Beide acteurs kregen in acht maanden tijd speciale duiklessen ter voorbereiding op de shoot. Het camerateam specialiseerde zich in de productie van onderwaterfilms.

Omdat ik geen ervaring had met filmen onder water, was hun inbreng en expertise van onschatbare waarde; zoals bijvoorbeeld het bouwen van een groen scherm onder water. Persoonlijk houd ik van water, dus dit hele proces was zo leuk en avontuurlijk.

Het is een moeilijke taak om de innerlijke werking van een geest op film over te brengen, maar de onderwatertechniek die hier wordt gebruikt werkt briljant.

Water is het meest voorkomende symbool voor het onbewuste. Hoe visualiseren we in film wat niet zichtbaar is? Zoals je zegt, de innerlijke werking van een geest. Elk beeld en elke scène in *Lacrimosa* weerspiegelt Mila's innerlijke toestand. Ik vind het fascinerend om innerlijke gevoelens te visualiseren. Ik weet dit uit mijn persoonlijke ervaring wanneer ik gevoelens en emoties interpreteer door middel van beelden, zoals we vaak doen in dromen.

Link naar korte film Lacromosa - 18.35 minuten : <https://www.youtube.com/watch?v=5QPyxpRqutsn>

Nederland geeft geroofde
'Benin Bronzen' terug aan Nigeria

Herstel van een historisch onrecht

Plunderingen

In 1897 begon het Britse leger een strafexpeditie tegen het koninkrijk Benin, in het huidige Nigeria. Daar plunderden ze onder meer de paleizen van de Oba (de koning), de Iyoba (de koningin-moeder) en de verblijven van andere hooggeplaatste personen.

Tijdens die rooftochten werden talloze beelden, plaquettes, gedecoreerde slagzwaarden en andere kostbaarheden meegenomen. Omdat het deels om bronzen kunstvoorwerpen gaat, staan deze bekend als de 'Benin Bronzen'.

Geveild

Een deel daarvan werd direct te koop aangeboden. De rest werd naar Engeland verscheept en vanuit daar geveild om de militaire campagne te bekostigen. Zo kwamen de Benin Bronzen over de hele wereld in verschillende collecties en musea terecht, zoals in het British Museum in Londen en het Wereldmuseum in Leiden.

Na grote omzwervingen eindelijk weer thuis

In 2021 gaf de Duitse overheid al opdracht tot restitutie van alle stukken in bezit van de Duitse overheid. Bovendien beloofde Duitsland Nigeria te helpen bij het opleiden van conservatoren en het oprichten van een nieuw museum.

Kort daarop besloten onder meer de Universiteit van Aberdeen in Schotland en het Britse Horniman Museum tot restitutie van de Benin Bronzen in hun collecties.

*Hoofd van een vorst Oba Benin 1600-1750
teruggave rijkscollectie*

A detailed oil painting of a man's face and upper torso. The man has a serious expression, looking slightly to the right. He has dark hair and is wearing a white ruffled collar. The background is dark and textured. The lighting is soft, highlighting the contours of his face.

Vergeten Samuel Van Hoogstraten was
Rembrandts beste leerling

Van alle leerlingen die Rembrandt onder zijn hoede nam was Samuel Van Hoogstraten de succesvolste. Na de zeventiende eeuw nam zijn bekendheid zienderogen af.

In het Amsterdamse atelier aan de Jodenbreestraat waar hij is opgeleid wordt Samuel Van Hoogstraten (1627-1678) in zijn eigen tentoonstelling nu geprezen als "De Illusionist". Hij was een meester in optische trucs. Hij zou de wereld veroveren met zijn trompe-l'oeils (letterlijk vertaald 'oogbedriegers').

Als 15 jarige aan de slag bij Rembrandt

Hij was een gretige leerling die altijd beter wilde zijn dan de rest en vooral niet onderdoen voor de grote meester. Hij wilde net als Rembrandt een alleskunner worden. Daarin slaagde hij ook. Net als zijn voorbeeld maakte hij zowel historie stukken, als portretten, interieurs, stadsgezichten en stilleven.

Dat hij veel trucjes van Rembrandt overnam laat de tentoonstelling in het Amsterdamse Rembrandt huis goed zien. Op verschillende schilderijen heeft hij ook zichzelf afgebeeld.

Overstuur als hij werd gecorrigeerd

Op latere leeftijd schreef Van Hoogstraten een befaamd boek vol lessen voor beginners. Hierin liet hij zijn waardering voor Rembrandt blijken. Al noteerde hij ook dat hij heel vervelend vond als hij door Rembrandt werd gecorrigeerd, of als er een fout was gemaakt. Dan probeerde hij de boel snel te herstellen, sloeg een maaltijd over en slikte zijn tranen weg.

Portret van een heer 1629

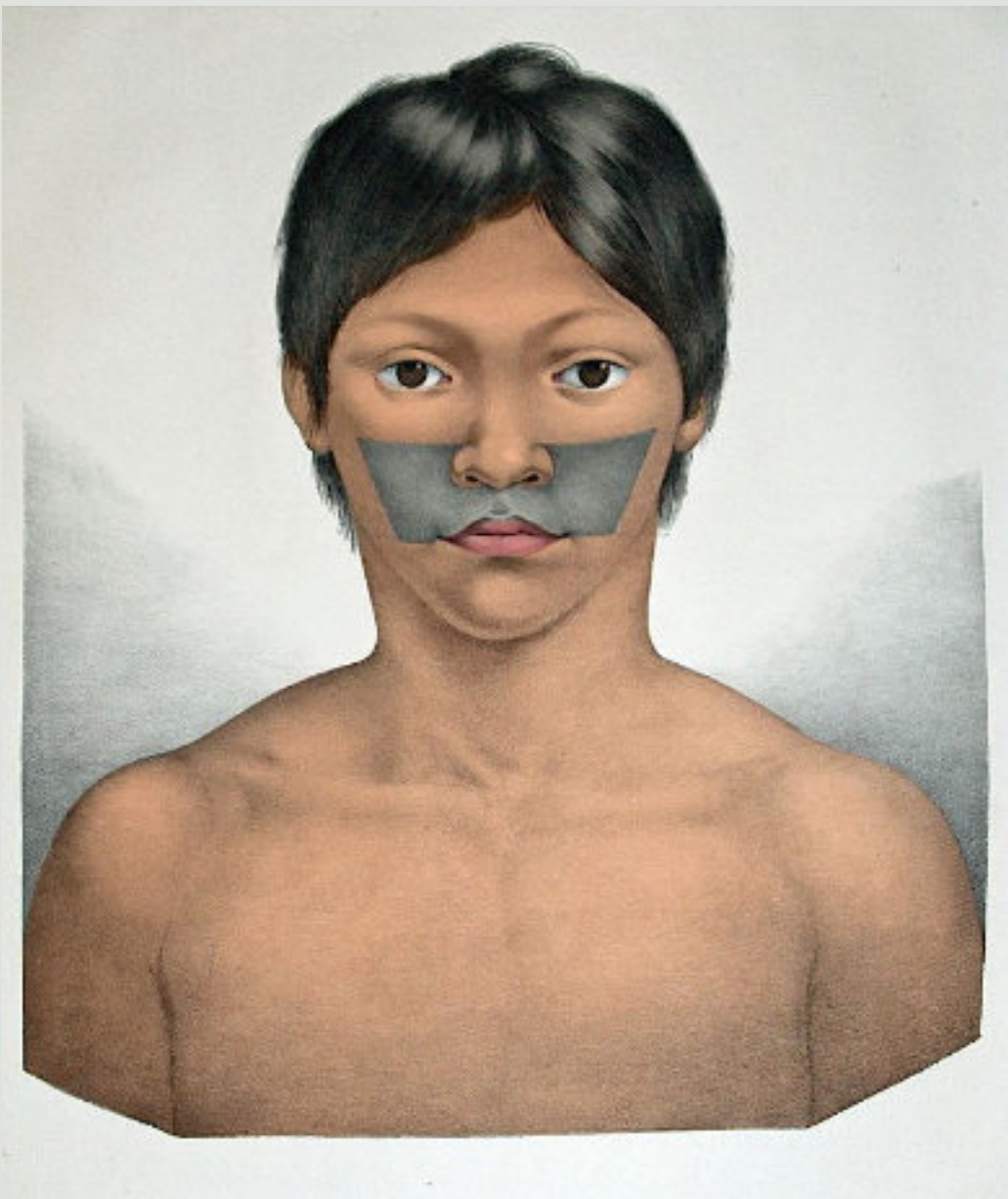
De expo Samuel Van Hoogstraten 'De Illusionist'
is te zien tot en met 4 mei 2025 in het
Rembrandthuis in Amsterdam.

www.rembrandthuis.nl

*Rembrandt of Samuel Hoogstraten
een jongeman met een tulband*

*Portret van een jongeman in een met brokaat
gevoerde mantel en een fluwelen zwarte muts*

Gestolen indianen kinderen als levende curiositeiten in een Duits rariteiten kabinet

Gruweldaden die de inheemse volkeren werd aangedaan in naam van wetenschap en kolonialisme

Natuurvorsers, von Martius en von Spix uit Duitsland ondernamen in 1817 een wetenschappelijke expeditie naar Brazilië. Drie jaar lang trokken ze door het land en verzamelden gegevens over de flora, fauna en inheemse volkeren van Brazilië. Het leverde een schat aan wetenschappelijke informatie op.

Zij gingen zelfs zover dat zij meerdere inheemse jongeren ontvoerden die als levende attracties aan de Martius-Spix verzameling waren toegevoegd.

Juri en Miranha

Martius en Spix reisden drie jaar lang door Brazilië. Te voet, te paard of per kano trokken ze van Rio de Janeiro tot in het hart van het Amazonegebied, een tocht van tienduizend kilometer.

Onderweg focuste Spix zich op de fauna terwijl Martius als botanicus de flora bestudeerde en ook bijzondere interesse had in de inheemse volkeren met wie ze in contact kwamen. Martius beperkte zich echter niet tot het verzamelen van planten en etnologische voorwerpen.

In de koloniale mentaliteit van het negentiende-eeuwse Europa was het meenemen of 'ontvoeren' van inheemse mensen als levende verzamelobjecten voor tentoonstellingen een dubieuze maar veel voorkomende praktijk.

Zo kwam het dat Martius besloot om - overigens tegen de zin van Spix – enkele indiaanse jongeren aan zijn collectie toe te voegen.

Een geschenk van de gouverneur ? gekocht van een slavenhandelaar ? of gewoon ordinair gekidnapt ?

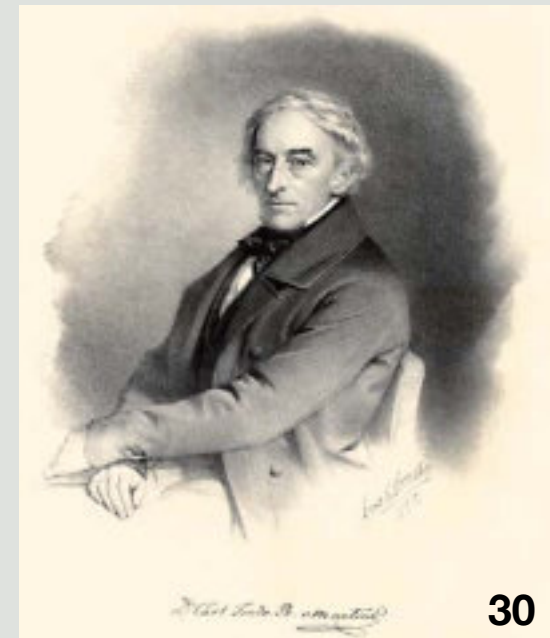
Over de wijze waarop de vier jongeren uiteindelijk bij Martius belandden bestaan verschillende versies. Sommige bronnen spreken van een geschenk door een lokale gouverneur, andere beweren dat Martius ze kocht van een slavenhandelaar. De botanicus zelf houdt het bij een humanitaire daad waarbij hij de Indianen redde uit de handen van een despotische krijgsheer die zijn gevangenen ruilde voor enkele bijlen en messen. Uiteindelijk overleefden slechts twee jongeren de overtocht naar Europa.

Een meisje van het Miranha-volk dat de naam Isabella kreeg en een jongen van de Juri stam die Johannes genoemd werd. Beiden gingen de geschiedenis in als "Juri en Miranha, de indianenkinderen van Martius".

In juli 1820 scheepte het Martius-Spix gezelschap in voor de terugreis naar Europa. Eenmaal aangekomen in Lissabon werd de reis over land voortgezet. Uiteindelijk arriveerden ze begin december 1820 in München.

Het was een bijzonder strenge winter en zowel de natuurvorsers als hun 'indianenkinderen' waren moe en uitgeput.

Bij hun aankomst werden Spix en Martius, samen met Miranha en Juri, ontvangen door de koning van Beieren. Voor de lokale media waren de ontdekkingsreizigers die terugkeerden naar huis geweldig nieuws.

Vooral de indianenkinderen konden op veel belangstelling rekenen.

Een tijdschrift omschreef hen als volgt:

“Ze zijn ongeveer 12 en 14 jaar jong. De jongen is goed gebouwd en zijn gezichtskenmerken lijken op die van mensen die we ook bij ons, zij het in de lagere segmenten van de samenleving, kunnen vinden.

Rond zijn mond heeft hij een vierkante tatoeage [...]. Zijn haar is zwart, stijf en steil, zijn huidskleur geelbruin.

Het meisje is klein, heeft een brede lichaamsbouw en een uitdrukkingloos gezicht. Er wordt gezegd dat ze afkomstig is uit een stam kannibalen.

De jongen daarentegen komt uit de buurt van de Portugese nederzettingen in Brazilië, daarom ook is zijn uiterlijk nobeler.

In de Münchner Politische Zeitung van 22 december 1820 werd, zonder dat men enig kennis van zaken had, aandacht besteed aan de 'relatie' tussen de kinderen:

De jongen vertoont enkel minachting voor het meisje omdat zij tot een stam van wilden behoorde die zijn vader hadden gedood en opgegeten.

Merkwaardig is dat vooral het meisje op weinig sympathie kon rekenen. Miranha werd gedemoniseerd als lelijk, achterlijk en kannibalistisch en indirect verantwoordelijk gehouden voor de dood van de vader van de zachte Juri.

Die laatste leek zich beter aan te passen en vertoonde eigenschappen zoals vriendelijkheid en logisch redeneren die door zijn Europese omgeving als positief werden beschouwd.

Isabella (Miranha) kon op minder goedkeuring rekenen. Zij leek minder veerkrachtig en had moeite om zich Europees 'beschaafd' gedrag zoals het gebruik van passende kledij eigen te maken.

Miranha en Juri werden ziek

Het moet voor hen een helse ervaring geweest zijn en bovendien ging het allerminst goed met hun gezondheid. In januari 1821 reeds vermeldden de kranten hun slechte fysieke conditie. Miranha had last van hevige hoestbuien en koorts. Juri werd ziek en kreeg een ernstige longontsteking. De artsen trachtten hem er bovenop te helpen met een reeks aderlatingen met als enig resultaat dat Juri vreesde dat de dokters hem langzaam maar zeker probeerden te doden.

Vroegtijdige dood

Uiteindelijk zou Johannes Juri overlijden in juni 1821. In mei van het volgende jaar stierf ook Isabella Miranha. Hun vroegtijdige dood werd diep betreurd.

De koningin van Beieren liet als postuum eerbetoon een grafmonument maken met als grafschrift:

'Van hun thuisland weggerukt, vonden zij zorg en liefde in een ver werelddeel, maar onverbiddelijk was de ruwe winter van het noorden'

Dat is slechts een deel van de waarheid. Meer nog dan het harde klimaat hebben wellicht psychologische factoren zoals heimwee, ontheemding en stress een rol gespeeld bij hun vroegtijdig overlijden.

Juri en Miranha kwamen bovendien uit verschillende stammen, spraken niet dezelfde taal, waren etnische vijanden en koesterden gevoelens van wederzijdse afkeer.

Het samenleven tussen hen was mogelijk zeer moeilijk. Beide gekidnapte jongeren stonden onder hoge mentale druk en moesten zich aanpassen aan de Europese normen en gewoonten die hemelsbreed verschilden van hun cultuur.

“Ik vergeet nooit de blik van de vader toen hij zijn zoon aan mij moest afstaan “

Tegen het einde van zijn leven schreef Martius in zijn mémoires dat hij zich het moment herinnerde waarop hij een jonge indiaan van de Juri-natie meenam tijdens zijn reis door het Amazonewoud. Hij voegt er aan toe nooit de blik te kunnen vergeten van de vader die zijn zoon aan mij moest afstaan. Blijkbaar kampte de botanicus toch met een schuldgevoel.

Martius nam de kinderen mee met de bedoeling hen de Europese beschaving bij te brengen. In werkelijkheid leidde hij Juri en Miranha naar een vroegtijdige dood.

De lijdensweg van Juri en Miranha werd zo een illustratie van de gruweldaden die de inheemse volkeren werd aangedaan in naam van wetenschap en kolonialisme.

Bron: Historiek

Grafsteen Juri en Miranha 1820

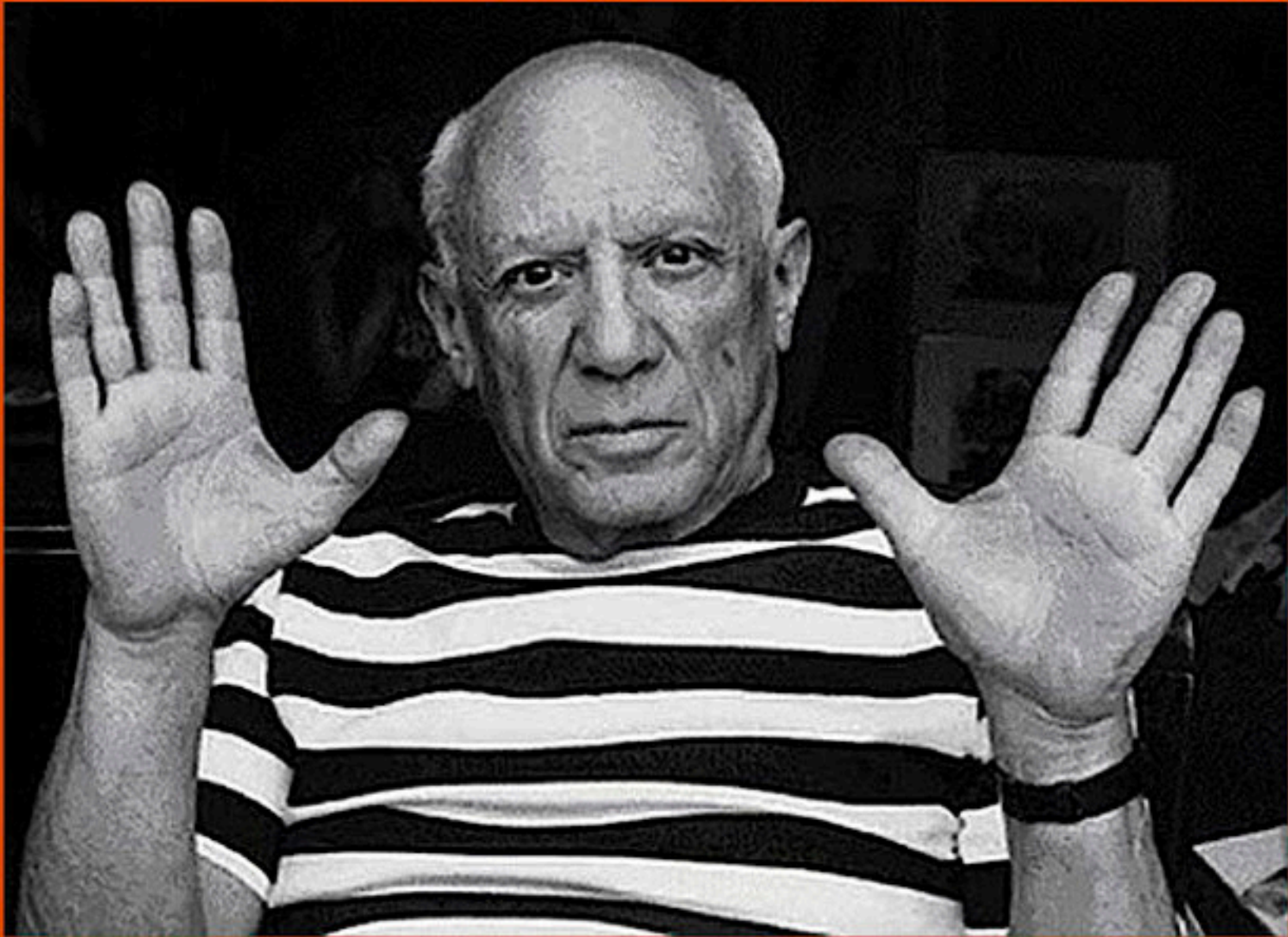
‘Van hun thuisland weggerukt, vonden zij zorg en liefde in een ver werelddeel, maar onverbiddelijk was de ruwe winter van het noorden ‘

(Dat was slechts een deel van de waarheid)

**Kunstenaar
of hobbyist?**

dekwast.nl

Picasso egoïst en manipulator

Op 14 jarige leeftijd nam Picasso's vader hem mee naar het bordeel. Deze eerste seksuele ervaring was het begin van een leven vol vrouwen.

Picasso trouwde twee keer, maar had tegelijk talloze affaires. Picasso's schilderijen vertellen het verhaal van zijn liefdesleven.

Pablo Picasso had kinderen bij drie verschillende vrouwen, maar spendeerde het laatste deel van zijn leven vooral met zijn laatste vrouw Jacqueline Roque. Vanaf zijn eerste vriendin Fernande Olivier hing Picasso's leven aan elkaar van kortdurende relaties, die onherroepelijk eindigden als hij verliefd werd op een ander. Zijn kinderen en kleinkinderen uit eerdere relaties liet hij achter.

Olga Khokhlova & Marie Thérèse Walter

In 1917 kreeg Picasso de opdracht om decors te ontwerpen voor de Ballets Russes. In dit Russische balletgezelschap ontmoette hij Olga Khokhlova. Ze trouwden een jaar later en kregen een zoon, Paulo. Olga gaf haar carrière op om met Picasso mee te reizen tussen Barcelona en Parijs, maar toch ging hun relatie in de jaren 20 snel achteruit.

In 1927 begon Picasso een affaire begon met Marie-Thérèse Walter, die slechts 17 jaar was en daarmee 30 jaar jonger was dan hijzelf. Hij huurde een huis voor haar vlakbij zijn atelier.

Zelfs op vakantie nam hij Marie-Thérèse mee, maar zijn vrouw Olga wist van niets. Picasso en Marie-Thérèse ontmoetten elkaar in het geheim in badhokjes op het strand. In zijn schilderij hiernaast zie je zijn silhouet, terwijl Marie-Thérèse met een sleutel een hokje opent.

Baadster bij een badhokje

Pas in 1935 nadat Marie-Thérèse zwanger was van een dochter (Maya), kwam Olga achter de relatie. Ze ging bij hem weg. Maar tot een officiële scheiding kwam het nooit, omdat Picasso dan 50% van al zijn werk zou moeten afstaan aan Olga. Maar ook zijn relatie met Marie Thérèse zou niet veel langer duren.

Dora Maar

In 1935 leerde Picasso ook Dora Maar kennen. Ze was in alles het tegenovergestelde van Marie Thérèse. Dora Maar werkte zelf als fotografe en ze daagde Picasso intellectueel uit. Maar ook qua karakter was ze anders. Naast de lichte en afwachtende houding van Marie-Thérèse, is Dora Maar ondernemend en emotioneel.

Dora Maar stond model voor het beroemde anti-oorlog-portret "Huilende Vrouw" dat Picasso maakte ten tijde van de *Guernica*.

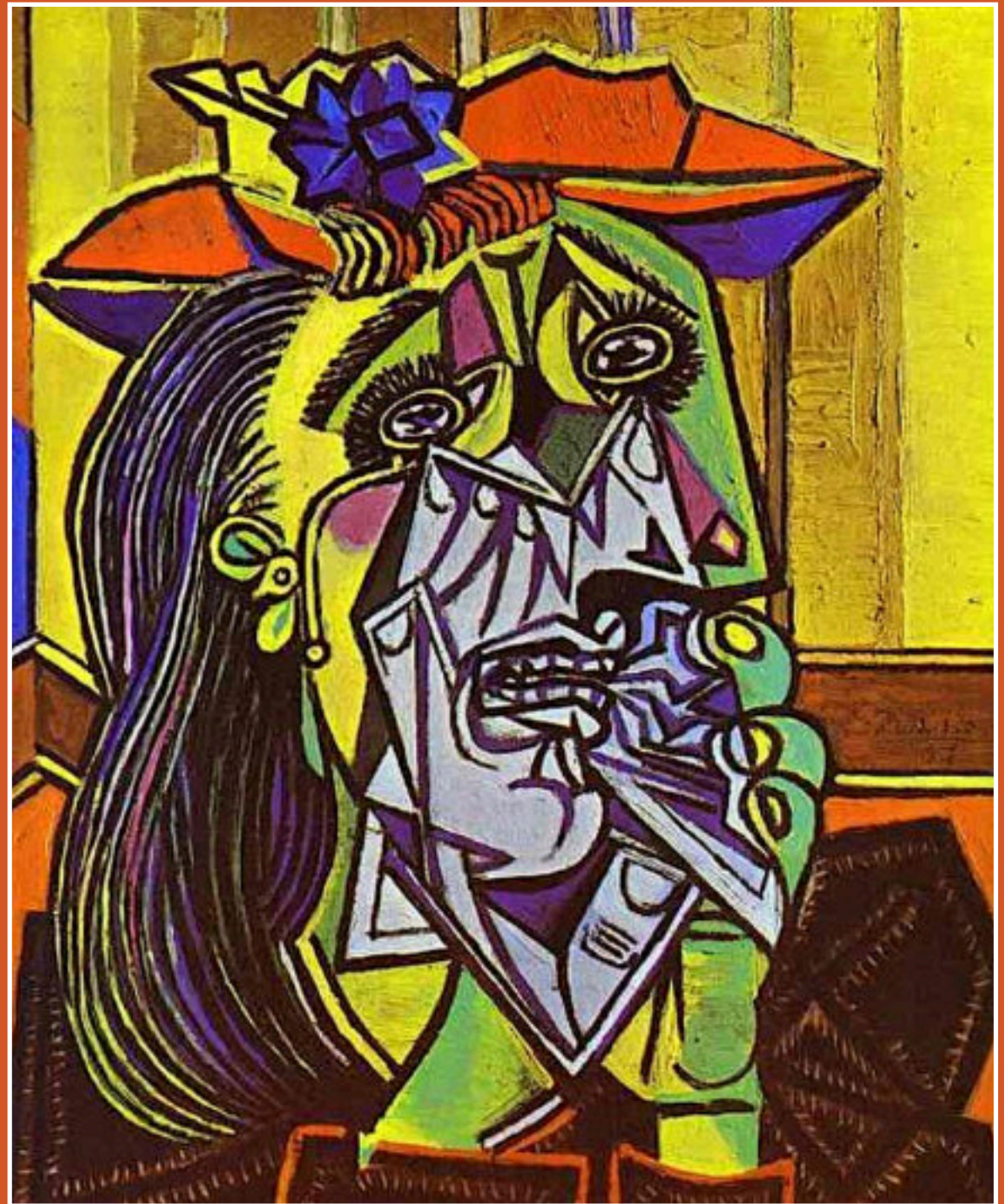
De vrouw staat symbool voor het lijden van Spanje tijdens de burgeroorlog. Maar vaak wordt de huilende Dora Maar ook geïnterpreteerd als haar eigen verdriet om de manipulatieve en egoïstische houding van Picasso.

Dora Maar zou inderdaad door hem verlaten worden, toen hij in Françoise Gilot een nieuwe liefde ontmoette. Ze zou achteraf tegen hem zeggen:

“Als kunstenaar ben je misschien buitengewoon, maar moreel gezien ben je waardeloos”.

Françoise Gilot

Van alle vrouwen van Picasso, is alleen Françoise Gilot nog in leven. Recentelijk werd ze 100 jaar oud. Picasso ontmoette haar in 1942.

Huilende Dora Maar - 1937

Françoise was zelf kunstenaar en ondanks hun leeftijdsverschil van 41 jaar ontstond er een relatie.

Picasso verliet Dora Maar en beleefde met Françoise de gelukkigste tijd van zijn leven. In het schilderij 'joie de vivre' zien we Gilot centraal afgebeeld. Ze trokken zich terug in Zuid-Frankrijk en kregen 2 kinderen (Claude in 1947 en Paloma in 1949).

Picasso verdiepte zich in deze tijd in keramiek en werkte in ateliers van lokale vakwerklieden. De schilderijen van Françoise uit deze periode laten veel invloed van Picasso zien, pas later ontwikkelde ze meer haar eigen stijl. Ze is succesvol.

Zijn overspel, de enorme leeftijdsverschillen en de ongelijkheid binnen zijn relaties oogsten kritiek..

Als Picasso een affaire begint met de 26 jarige Jacqueline Roque, verliet Françoise Gilot meteen met de kinderen. Ze is de enige van Picasso's vrouwen die hem resoluut verlaten heeft. Picasso was ondertussen 72 jaar oud. Omdat Olga overleed, was de weg vrij om opnieuw te trouwen. Jacqueline en Pablo Picasso trouwen in 1961 en blijven samen tot aan zijn dood in 1973.

In de afgelopen jaren is Picasso's omgang met vrouwen meerdere malen bekritiseerd. Bij een demonstratie in het Picasso Museum in Barcelona droegen betogers t-shirts met teksten als "Picasso, women abuser" en "Picasso, the shadow of Dora Maar." Niet alleen zijn overspel, maar vooral het leeftijdsverschil en de ongelijkheid binnen zijn relaties oogsten kritiek.

Bij de begrafenis van Picasso in 1973 blijkt hoe moeizaam zijn omgang met zijn ex-partners, kinderen en kleinkinderen is. Kleinzoon Pablito is niet welkom bij de uitvaart. Uit onmacht drinkt hij bleekmiddel, en beschadigt hij zijn maag en darmen. Drie maanden later overleed hij.

Pas in het juridische gevecht na de dood van Picasso krijgen zijn kinderen erkenning: de erfenis wordt eerlijk verdeeld.

Sinds #MeToo staat Pablo Picasso niet langer bekend als een vrolijke rokkenjager, maar als een egoïstische manipulatieve vrouwen mishandelaar.

<https://museupicassobcn.cat/en/>

Kunstenaar Mantra schildert vlinders op grote hoogte

Southeast Financial Center in Miami's heeft opdracht gegeven om een grote muurschildering op het dak aan te brengen.

Het is een adembenemend kunstwerk geworden van wel 35.000 vierkante meter. Het kunstwerk is van de hand van de internationaal gerenommeerde Franse kunstenaar Mantra.

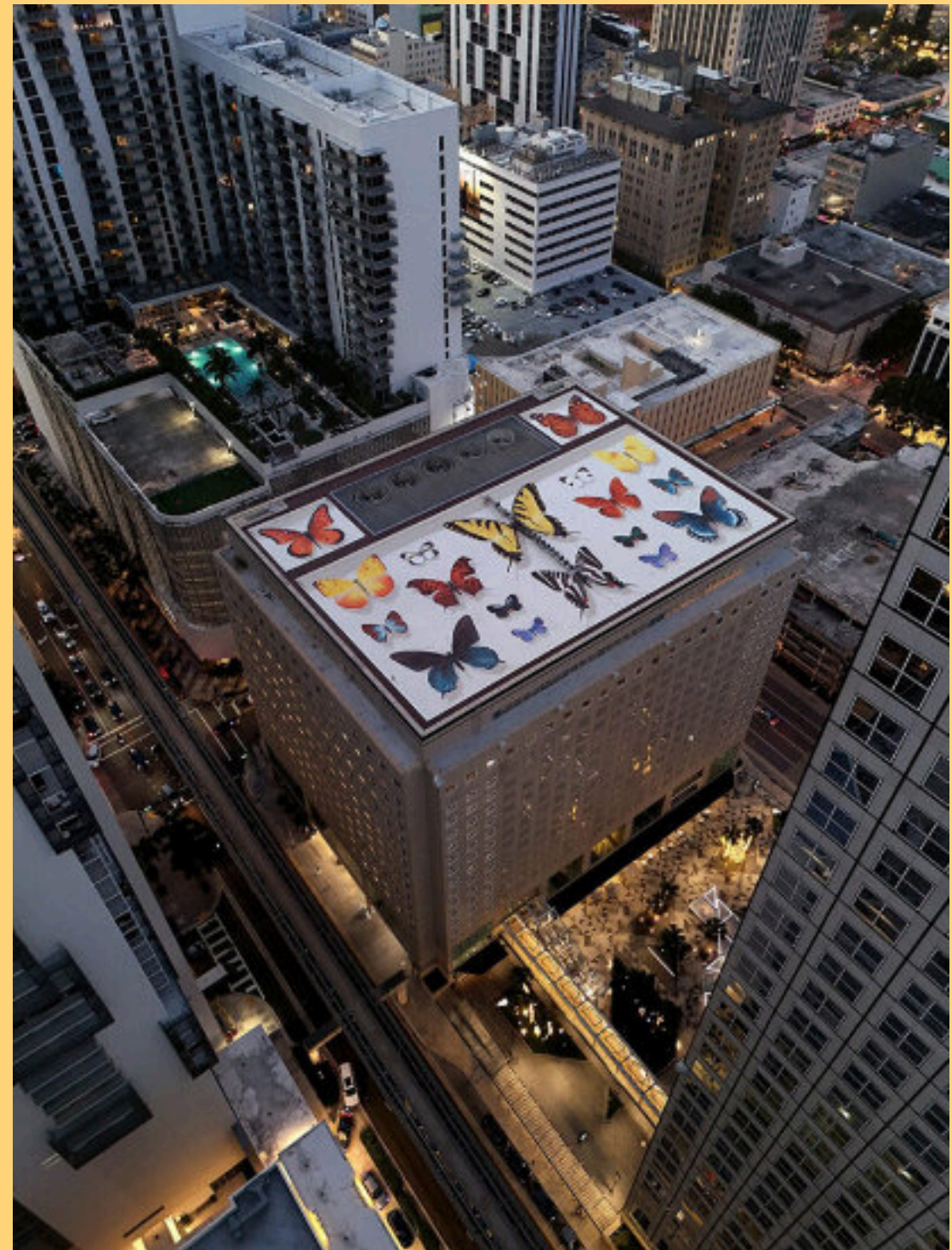
Mantra, ook bekend als Youri Cansell, wordt gevierd om zijn hyperrealistische trompe-l'oeil-stijl, brengt zijn kenmerkende vlinders met oogverblindende nauwkeurigheid naar het dak van SEFC.

De muurschildering bevat levendige soorten, waaronder de bedreigde 'Miami Blue', afkomstig uit Zuid-Florida. Zijn levensechte weergaven, zowel verbluffend als wetenschappelijk nauwkeurig, tonen vaak specimens als in musea, een aangrijpend commentaar op de verloren biodiversiteit.

Mantra heeft een uniek talent om de kleine, essentiële onderdelen van ecosystemen in de openbare ruimte te vieren, waarbij ze de aandacht vestigen op hun schoonheid en belang.

Door deze wezens met zo'n nauwkeurig detail op een monumentale schaal af te beelden, wekt hij waardering voor de natuur, en herinnert hij ons aan de noodzaak om het te beschermen.

<https://www.mantrarea.com/>

Icarus

een kunstwerk van Marinus Boezem

Marinus Boezem is geboren in Leerdam, aan de Westwal. En ook opgegroeid in Leerdam. Na zijn opleiding aan Academie Artibus in Utrecht (1 jaar) ging hij naar de Vrije Academie in Den Haag.

Marinus Boezem is een zeer bekend kunstenaar geworden en hij heeft heel bijzondere kunstwerken gemaakt. Aanvankelijk tekende en schilderde hij vooral, maar na een aantal jaren trok de beeldende kunst hem meer. Hij is van groot belang geweest voor de ontwikkeling van de conceptuele kunst in Nederland.

Te denken valt onder meer aan de groene kathedraal in Almere en de bronzen boomstronken bij paleis het Loo. Enkele jaren geleden heeft museum Kröller Müller nog een grote tentoonstelling (Alle Shows) aan zijn werk gewijd. Hij is geboren en opgegroeid in Leerdam en dat heeft naar zijn zeggen ook invloed gehad op zijn kunstenaarschap.

Als eerbetoon aan Marinus Boezem, die dit jaar 91 is geworden, wil de Leerdamse Werkgroep Kunst in de Openbare Ruimte graag een project van hem realiseren in het centrum van Leerdam.

Marinus heeft een ontwerp gemaakt, 'ICARUS', dat echt heel bijzonder is. Het werk reflecteert op zijn relatie met Leerdam én heeft betekenis voor de mensen die er nu wonen, opgroeien of de stad bezoeken.

Groene Kathedraal Almere, vanaf 1987- opgeleverd 1996

Bronzen boomstronken, kroondomein het Loo, 1999

Het verhaal

Volgens de Griekse mythe wilde Icarus met zijn vader kunnen vliegen om de gevangenschap op Kreta te ontvluchten. Dat hij in zijn enthousiasme uiteindelijk te hoog vloog, waardoor zijn van was gemaakte vleugels smolten in de zon, is hier buiten beschouwing gelaten, wat blijft is het symbool van de (jonge) mens die letterlijk zijn vleugels wil kunnen uitslaan, nieuwe ervaringen wil opdoen en zijn ambities wil volgen. Het uitslaan van je vleugels, met álle risico's van dien, is het uitgangspunt voor het ontwerp dat Boezem voor Leerdam heeft gemaakt.

Het kunstwerk

Op de Markt in Leerdam zal, op een ronde grondplaat van natuursteen met inscriptie, een vaste panoramakijker komen te staan. De bezoeker wordt erdoor nieuwsgierig gemaakt en uitgenodigd om actief deel te nemen. Wie er doorheen kijkt zal verrast worden. De gouden vlekjes hoog bovenop de kerktoeren, op het randje van de balustrade, blijken de schoenen van de kunstenaar te zijn, uitgevlogen om zijn ambities en dromen te volgen. Boezem wil hiermee iedereen, maar vooral de jongeren aanspreken om nieuwsgierig en ambitieus te zijn en grenzen te verleggen.

Realisatie

Het grootste deel van de realisatiekosten is al toegezegd door onder meer het Mondriaan-fonds, het Cultuurfonds, het Fentener van Vlissingen-fonds en de gemeente Vijfheerenlanden. De recente crowdfunding actie heeft ongeveer 16.000 euro opgebracht.

Met die opbrengst willen wij de panoramakijker aankopen. Maar wat veel belangrijker is dat het kunstwerk het nodige draagvlak heeft gekregen binnen de Leerdamse gemeenschap.

Planning

We verwachten het kunstwerk in de eerste helft van 2025 te realiseren.

Wie zijn wij?

Wij zijn de werkgroep Kunst in de Openbare Ruimte van Leerdam. Ons doel is de openbare ruimte van mooie kunst te voorzien, onder meer met muurschilderingen. Daarnaast verstrekken we informatie over bestaande kunstwerken.

Op onze website
www.kior-leerdam.nl

kun je meer lezen en zien waar welke opdracht er op dit moment open staat.

*Auto biografie
P. van der
1981*

*De
'Lentetuin'
van
Elly Doolaard*

Narcissen

Dochter van bloembollen kweker

Elly Kroon werd in 1948 geboren in Anna Paulowna. Als dochter van een bollenkweker werd de liefde voor bloemen er met de paplepel ingegoten. Na de middelbare school volgde zij een opleiding lerares tekenen, schilderen en handarbeid. Hierna ging Elly zich toeleggen op de schilderkunst in al zijn facetten.

Niet veel later is zij bij Kees Doolaard, zelf ook kunstschilder, terecht gekomen, en les gaan geven bij de Noorder Kunstkring, en vele jaren later in het sfeervolle atelier aan de Keizersgracht. In haar lessen liet zij haar cursisten kennismaken met alle technieken, zoals olieverf, acryl, aquarel, pastel en tekentechnieken.

Samen met Kees heeft Elly het Kunst & Evenementen Schip gerund. Veel activiteiten hebben zij samen begeleid en er één groot feest van gemaakt. Geboeid door de optredende muzikanten heeft zij vele studies en schilderijen gemaakt van allerlei artiesten tijdens hun optreden.

Vlakke land met Hollandse lichten favoriet bij Elly

De liefde voor de bloemen is duidelijk merkbaar bij het bekijken van haar schilderijen. Vele doeken heeft Elly met bloemen beschilderd. Ook van het vlakke Hollandse landschap met prachtige lichten heeft zij een hele serie met veel plezier op het witte doek vastgelegd.

Dit in opdracht van het Gemini ziekenhuis in Den Helder, waar de schilderijen een rustgevende invloed hebben op de patiënten. Elly heeft veel voor de nationale en internationale kunsthandel geschilderd, waardoor haar schilderijen in vele landen verkocht zijn.

Anemonen

Purrie-hoop

Dit schilderij is een fragment van een doek van 140 x 70 vol met tulpen. Een chaos van soorten tulpen die als afgekeurde bloembol op de "purriehoop" worden gegooid, waarna ze in het voorjaar als een groot tulpenfeest in bloei komen. De prozaïsche naam is dan ook "de purrie-hoop".

Tulpenveld

Rode tulpen

Galerie Doolaard is een gezellige ontmoetingsplaats

Er worden tentoonstellingen georganiseerd, er zijn muziekovertreders, er worden schilders benodigdheden verkocht van alle bekende merken, er is een lijstenmakerij, er worden schilderijen gerestaureerd, er worden schilderlessen gegeven en workshops georganiseerd, ook als bedrijfsuitje. Ook is er een kunstuitleen en dat alles te midden van de schitterende bollenvelden.

Ga eens kijken, u bent van harte welkom.

Elly

Stokrozen

22.01.2025 - 11.05.2025

SINGER LAREN

Henri Martin
&
Henri Le Sidaner

Singer Laren
presenteert.....

Duo expositie van Franse
impressionistische
schilders Henri Martin en
Henri Le Sidaner.

Tot en met 11 mei 2025
presenteert Singer Laren
een bijzondere
dubbeltentoonstelling
waarin de werken van
de bevriende Franse
schilders Henri Martin
(1860-1943) en
Henri Le Sidaner
(1862-1939)
centraal staan.

Deze tentoonstelling geeft
bezoekers de mogelijkheid
om zich volledig onder te
dompelen in de idyllische
en intieme wereld van de
twee neonimpressionisten.

DESIGN: KIKI & JOOST

Henri Le Sidaner

Henri Le Sidaner

Henri Le Sidaner werd op 7 augustus 1862 geboren in Port Louis, Mauritius, als zoon van een Franse kapitein. Le Sidaner was een schilder die wordt beschouwd als een impressionist. Hij schilderde ook in de stijl van de symboliek, zij het slechts voor een korte periode.

In 1871 verhuisde Le Sidaner terug naar Frankrijk, waar hij in Duinkerke woonde. Na het overlijden van zijn vader in 1881 ging hij studeren aan de Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Parijs waar hij les kreeg van Alexandre Cabanel.

In Parijs ontdekte hij het impressionisme door het werk van Edouard Manet en Claude Monet. In 1887 hield Le Sidaner zijn eerste expositie in het Parijse salon. Hij hield ook tentoonstellingen in de galerie van Henri Petit en in de 'Goupil Gallerie' in Londen. In het begin van 1890 ontving hij verschillende prijzen en medailles.

Ondanks het feit dat hij een succesvol impressionist was, schakelde Le Sidaner tussen 1896 en 1900 over naar een symbolische fase, waarbij hij zich liet leiden door de literatuur. Zijn bekendste werk uit deze periode was *Dimanche* (zondag) uit 1898. In 1902 verhuisde Le Sidaner naar Gerberoy waar hij terugkeerde naar het impressionisme. In die jaren reisde hij vaak naar andere streken in Frankrijk, Nederland, Italië en Londen. In 1909 werd hij onderscheiden met een lidmaatschap van het Legioen van Eer. In 1929 werd hij president van de Academie des Beaux-Arts in Parijs. Le Sidaner stierf in 1939, op 76-jarige leeftijd.

Singer

Van 22 januari tot en met 11 mei 2025 presenteert Singer Laren een bijzondere tentoonstelling met werken van Henri Le Sidaner (1862-1939) en Henri Martin (1860-1943). De tentoonstelling is samengesteld door de achterkleinzoon van Le Sidaner, Yann Farinaux.

Henri Le Sidaner - kleine tafel bij avond schemering 1921

Deze volgt de carrière van de hechte vrienden en artistiek verwante kunstenaars. Zij suggereren een wereld die bijna te mooi is om waar te zijn: de zichtbare werkelijkheid, gezien door een roze bril.

De poëtische verbeelding van hun onderwerpen, zoals de weelderige tuinen bij hun zomerverblijven, levert Le Sidaner en Martin de benaming 'intimisten' op.

Henri Le Sidaner was een dierbare vriend van Anna en William Singer, respectievelijk stichter en naamgever van Singer Laren. Dankzij deze bijzondere vriendschap beschikt Singer Laren over de grootste museale verzameling van Le Sidaner.

Henri Martin

Geboren in 1860 in Toulouse als zoon van een Franse meubelmaker en een moeder van Italiaanse afkomst, overtuigde Martin met succes zijn vader om hem toe te staan kunstenaar te worden.

Hij ontving veel prestigieuze prijzen

Hij begon zijn carrière in 1877 aan de School voor Schone Kunsten van Toulouse, waar hij onder de voogdij stond van Jules Garipuy (hij was ook een leerling van Henry-Eugène Delacroix). In 1879 verhuisde Martin naar Parijs en kon met behulp van een studiebeurs studeren in het atelier van Jean-Paul Laurens.

Vier jaar later ontving hij zijn eerste medaille op de Parijse Salon, waar hij drie jaar later, in 1886, zijn eerste tentoonstelling zou houden.

Pointillisme

Het jaar nadat hij zijn eerste medaille won, kreeg Martin een studiebeurs voor een tournee door Italië, waar hij het werk van veteranen als Giotto en Masaccio bestudeerde. Zijn canvas inzending uit 1889 aan de Salon leverde hem de gouden medaille op voor werk dat wordt omschreven als pointillistisch.

Datzelfde jaar werd hij lid van het Legioen van Eer.

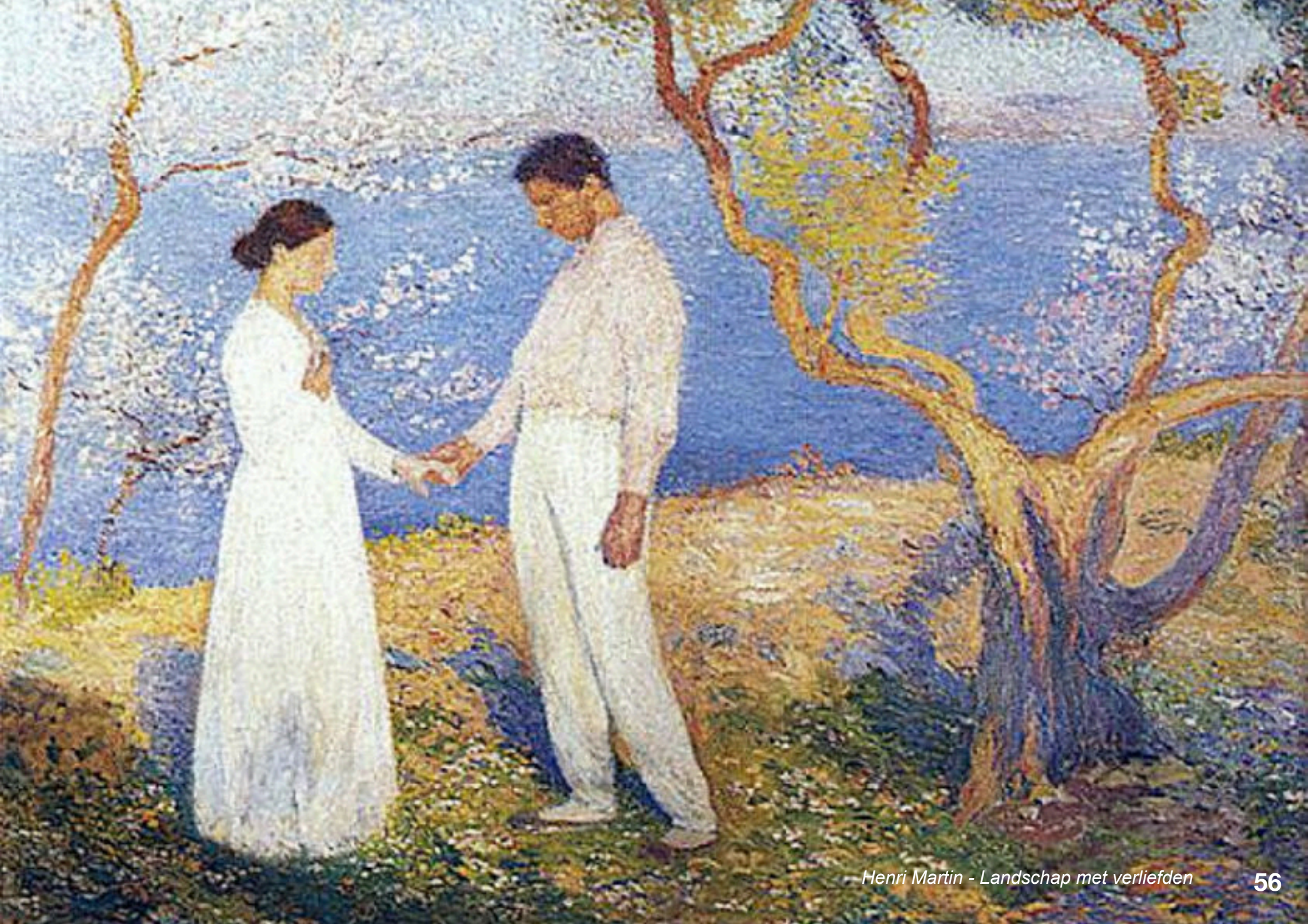
Op de Wereldtentoonstelling van 1900 ontving hij de Grote Prijs voor zijn werk. Tijdens deze periode raakte hij bevriend met Auguste Rodin.

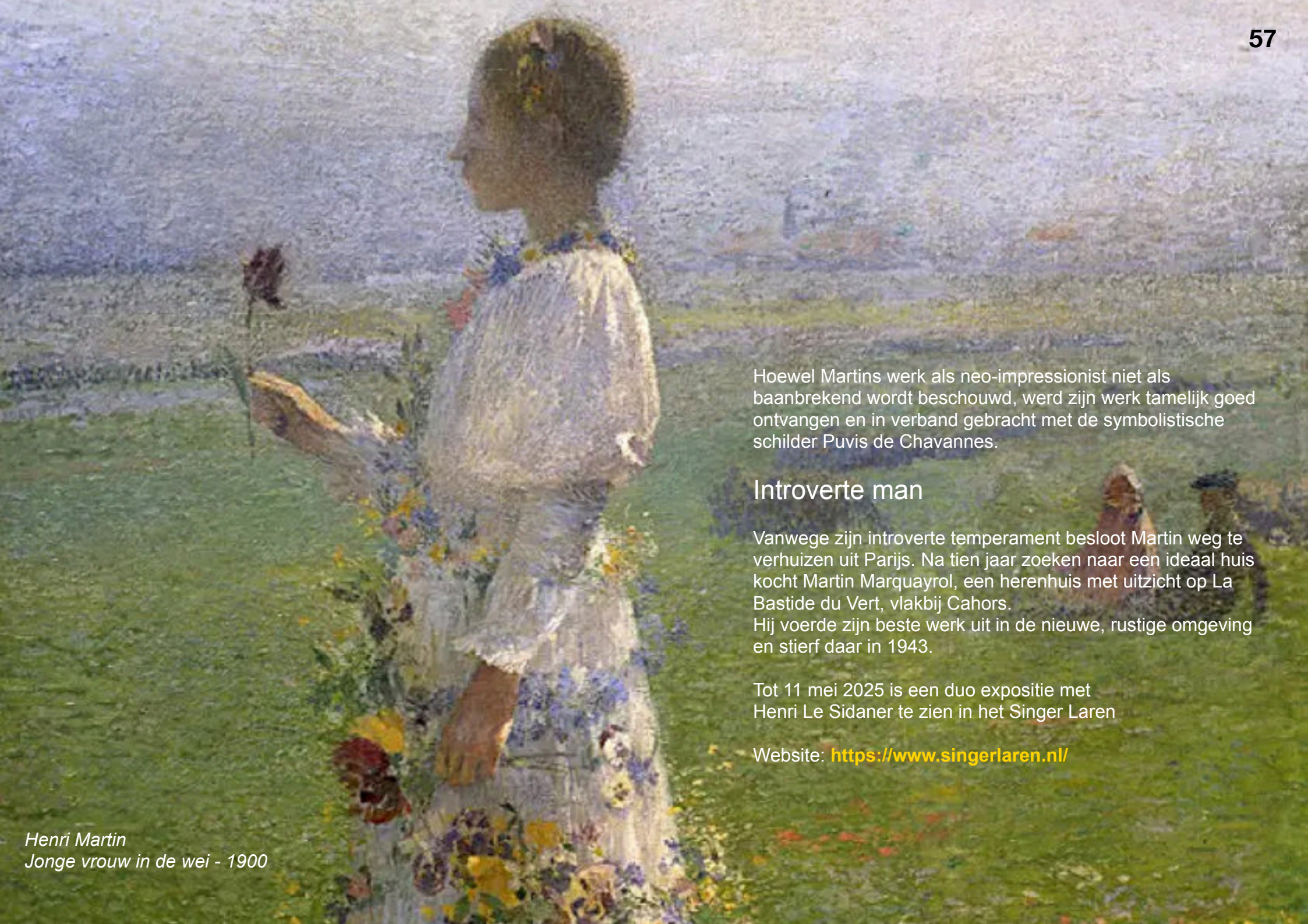

Henri Martin - fontein met duiven - Versailles

Henri Martin - Kanaal in Delft (Holland) 1913

Hoewel Martins werk als neo-impressionist niet als baanbrekend wordt beschouwd, werd zijn werk tamelijk goed ontvangen en in verband gebracht met de symbolistische schilder Puvis de Chavannes.

Introverte man

Vanwege zijn introverte temperament besloot Martin weg te verhuizen uit Parijs. Na tien jaar zoeken naar een ideaal huis kocht Martin Marquayrol, een herenhuis met uitzicht op La Bastide du Vert, vlakbij Cahors.

Hij voerde zijn beste werk uit in de nieuwe, rustige omgeving en stierf daar in 1943.

Tot 11 mei 2025 is een duo expositie met Henri Le Sidaner te zien in het Singer Laren

Website: <https://www.singerlaren.nl/>

Henri Martin
Jonge vrouw in de wei - 1900

Camille Claudel

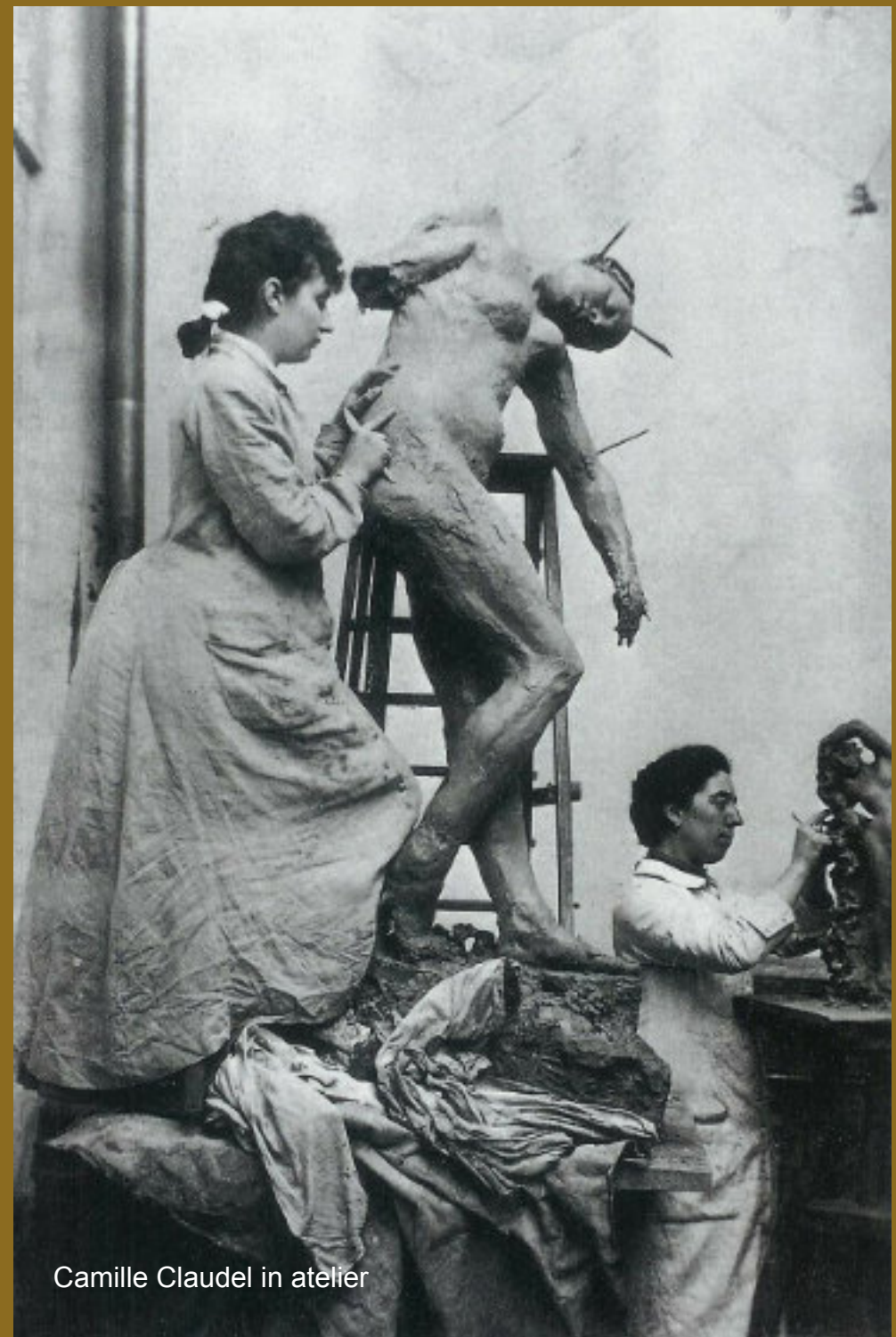
Topwerk van Franse beeldhouwster Camille Claudel, stond te verstoffen in leegstaand appartement in Parijs is nu geveild voor 3,1 miljoen euro

Een versie van 'L'Âge mûr', een beeldhouwwerk van de Franse kunstenaar Camille Claudel, is in Orléans geveild voor 3,1 miljoen euro. En dat terwijl de wereld jarenlang niet af wist van het bestaan van het beeld. Het werd per toeval ontdekt nadat het jarenlang stof had verzameld in een onbewoond appartement in Parijs.

Veilingmeester Matthieu Semont ontdekte het kunstwerk toen hij gevraagd werd om de inventaris op te maken van een appartement in de buurt van de Eiffeltoren. Het was al 15 jaar lang onbewoond. Daar had het bronzen werk al die tijd weggestopt gezeten onder een laken, zonder dat iemand ooit van het bestaan had af geweten.

Semont wist naar eigen zeggen echter meteen waarmee hij te maken had. 'L'Âge mûr' ("De Volwassen Leeftijd") is een van de bekendste werken van de Franse sculpturiste Camille Claudel (1864 - 1943).

Claudé ontwierp het beeld op vraag van de Franse staat, maar die zegde de bestelling af in 1899. Toch goot Claudel nadien nog verschillende versies in brons. Die zijn onder andere te bezichtigen in het Musée Rodin en het Musée d'Orsay in Parijs. Daarnaast bestaan er nog tientallen kleinere variaties van het werk.

Camille Claudel in atelier

Camille Claudel's weg naar de hel

'L'Âge mûr' bestaat niet alleen in verschillende gedaanten, het heeft ook verschillende namen.

Zo staat het ook bekend onder 'Lot', 'Levenspad' of 'Noodlot'.

Het werk beeldt 3 fases in een mensenleven uit.

Een smekende jonge vrouw, op haar knieën, moet de hand lossen van een oudere man, die op zijn beurt meegevoerd wordt door een oude, gevleugelde vrouw. Het kan dus gezien worden als een allegorie van het ouder worden.

Maar in brieven aan haar broer vertelde Claudel dat 'L'Âge mûr' ook haar breuk met de Franse beeldhouwer Auguste Rodin verbeeldt, en haar weg naar de hel die erop volgde. Claudel was een studente van Rodin, maar ook zijn minnares. Rodin besloot uiteindelijk toch bij zijn vrouw Rose Beuret te blijven.

Staande ovatie

Deze nieuwe, derde versie van 'L'Âge mûr' is recentelijk geveild voor 3,1 miljoen euro. Vooraf was het geschat op 1,5 tot 2 miljoen euro. Zo is dit vergeten beeld in één klap het op één na duurste werk van Claudel geworden. Alleen een eerste versie van een ander bekend werk, 'La Valse', bracht in 2013 nog meer op: 5,2 miljoen euro.

350 geïnteresseerden volgden de veiling in Orléans, en gaven na afloop een staande ovatie. De identiteit van de koper is niet bekend.

Kunstenares zelf leed een tragisch leven

Claudel, geboren in Noord-Frankrijk, verhuisde rond 1881 met haar gezin naar Parijs. Al vroeg werd ze erkend vanwege haar artistieke talent en haar fysieke schoonheid. In 1885 vroeg Auguste Rodin Claudel om studio-assistent te worden.

Sculptuur van Camille Claudel door Rodin 1884

<http://www.museecamilleclaudel.fr>

Anatomie en naakt studeren was ongebruikelijk voor een vrouw in de 19e eeuw

Er is veel aandacht besteed aan Claudels relatie met Rodin: haar leraar, mentor en minnaar. Door als leerling van Rodin te werken kreeg ze de kans om de naakte figuur en anatomie te bestuderen, een ongebruikelijke kans voor een vrouw in de 19e eeuw.

Ze modelleerde handen en voeten voor Rodins 'Burghers of Calais' en poseerde voor figuren in zijn 'Gates of Hell'. In 1893, vanwege Rodins bekendheid in de Franse cultuur, sloot Claudel zich af in haar atelier om zich te concentreren op het creëren van werk dat haar eigen reputatie zou vestigen.

Haar werk werd gecensureerd en als ongepast, overdreven en als té sensueel bestempeld

Claudels genuanceerde weergave van de menselijke vorm resulteerde in bepaalde sculpturen die door de staat en de pers werden gecensureerd als overdreven sensueel en ongepast. Deze omstandigheden én de scheiding met Rodin, hebben mogelijk bijgedragen aan haar afnemende carrière en mentale toestand.

30 jaar weggestopt in een psychiatrische inrichting

In 1913 werd Claudel opgenomen in een psychiatrische inrichting, waar ze bleef tot haar dood 30 jaar later. Haar complexe persoonlijke drama heeft haar wetenschappelijke en populaire aandacht getrokken, maar haar lovende kritieken kwamen vooral voort uit haar ongeëvenaarde vermogen om verhalen over te brengen in marmer en bronzen sculpturen.

THE HU

Mongoolse rockband verovert de wereld

In 2019 ontving de band van de president van Mongolië de 'Orde van Dzjengis Khan', de hoogste staatsonderscheiding van Mongolië, wegens het bevorderen van de Mongoolse cultuur.

In 2019 zette NPR music de schijnwerpers op "een band uit Mongolië" die de schreeuwende gitaren van heavy metal en traditionele Mongoolse keelzang combineert", waarbij nauwkeurig het culturele belang en de unieke muzikale identiteit van THE HU werd benadrukt.

THE HU, Gala, Jaya, Temka en Enkush, kennen elkaar van het conservatorium. De band werd opgericht in 2016 in Ulaanbaatar, Mongolië, het is een moderne rockgroep geworteld in de traditie van hun thuisland.

De twee populairste video's van de band, "Yuve Yuve" en "Wolf Totem", zijn geproduceerd door producer Dashka van de band.

De naam van de band vertaalt zich naar het Mongoolse grondwoord voor mens, en hun unieke aanpak combineert instrumenten als de Morin Khuur (paardenhoofdviol), Tovshuur (Mongoolse gitaar), Tumur Khuur (kaakharp) en keelzang met hedendaagse geluiden, waardoor een uniek profiel ontstaat dat ze 'Hunnu Rock' noemen.

THE HU bewijst hun wereldwijde aantrekkingskracht en heeft uitverkochte zalen over de hele wereld, in Noord-Amerika, Europa, Azië en Australië, met eerdere geplande festivaloptredens op Coachella, Lollapalooza, Glastonbury, PinkPop en meer, waardoor een gemeenschap van fans uit alle lagen van de bevolking is ontstaan.

En recentelijk ontving de band lof van fans en critici voor hun Mongoolse vertolking van Metallica's 'Sad But True'.

Tijdens de uitbraak van Covid was de groep op tournee in Australië. Terug vliegen naar Mongolië was niet mogelijk. Om de tijd goed te gebruiken werkte de band aan een nieuw album. Ook zagen we ze daar in een kookprogramma, waar traditionele Mongoolse gerechten werden bereid.

Op woensdag 18 juni 2025 zal The HU optreden in SPOT / De Oosterpoort.

De vraag naar dit concert is groot en de tickets zijn bijna uitverkocht.

The HU - Yuve Yuve Yu (Official Music Video)

<https://www.youtube.com/watch?v=v4xZUr0BEfE>

The HU - Sad But True (Official Music Video)

https://www.youtube.com/watch?v=QpxA_ZxGX_M

The HU live op Pinkpop met 3 songs:

<https://www.youtube.com/watch?v=urjAouXPz-8>

Italiaanse krijgsgevangenen bouwen in 1943 een kapel op Lamb Holm, een Schots eiland

Italiaanse krijgsgevangenen bouwen in 1943 een bijzondere kapel op een van de Schotse Orkney eilanden

De Italiaanse kapel bestaat uit twee Nissen-hutten die zijn omgebouwd tot een prachtige kapel door Domenico Chiocchetti en zijn collega's, Italiaanse krijgsgevangenen die in Noord-Afrika zijn gevangengenomen en naar het eiland Lamb Holm in Orkney zijn vervoerd.

Brits slagschip 'HMS Royal Oak' wordt door Duitse onderzeeër getorpedeerd in baai 'Scapa Flow' 834 levens gingen verloren

In oktober 1939 voer een Duitse onderzeeër onder bevel van Gunther Prien Scapa Flow binnen en bracht het Britse slagschip 'HMS Royal Oak' tot zinken, waarbij 834 levens verloren gingen.

Winston Churchill, destijds First Sea Lord, bezocht Orkney en er werd besloten om barrières te bouwen om vier van de ingangen van Scapa Flow af te sluiten om de basis voor de thuisvloot veiliger te maken.

Een tekort aan mankracht om de barrières te bouwen viel samen met de gevangenneming van duizenden Italiaanse soldaten die in Noord-Afrika vochten, dus werd besloten om 550 man naar kamp 60 op Lamb Holm (onbewoond Schots eiland) te vervoeren en een vergelijkbaar aantal naar een kamp in Burray. (Schots eiland)

Op verzoek van de kamp priester pater Giacobazzi werd overeengekomen dat twee Nissen-hutten zouden worden samengevoegd om een kapel te vormen. Onder de Italianen in kamp 60 bevond zich een kunstenaar, Domenico Chiocchetti, hij kreeg de taak om de twee Nissen-hutten om te bouwen tot een kapel.

Bidprentje wordt basis voor fresco

Domenico Chiocchetti droeg in zijn zak een klein bidprentje dat zijn moeder hem had gegeven voordat hij zijn huis in Italië verliet, de afbeelding op die kaart was die van 'Madonna met Kind van Nicolo Barabino' waarop Chiocchetti zijn fresco boven het altaar in de kapel baseerde.

Italiaanse krijgsgevangenen voor de kapel in Orkney

Hij werd bijgestaan door andere ambachtslieden, in het bijzonder Giuseppe Palumbi, een smid, en Domenico Buttapasta, een cementarbeider.

Toen de kampcommandant, majoor Buckland, zich realiseerde dat de gevangene een zeer getalenteerde kunstenaar was, mocht hij doorgaan met schilderen om het gebouw aantrekkelijker te maken.

Nu, decennia na de voltooiing van de kapel, is het een van de meest geliefde attracties van Orkney. Er bestaat ook een sterke vriendschap met de stad Moena in Italië, de thuisbasis van Chiocchetti, en Orkney, en leden van de familie bezoeken de eilanden van tijd tot tijd.

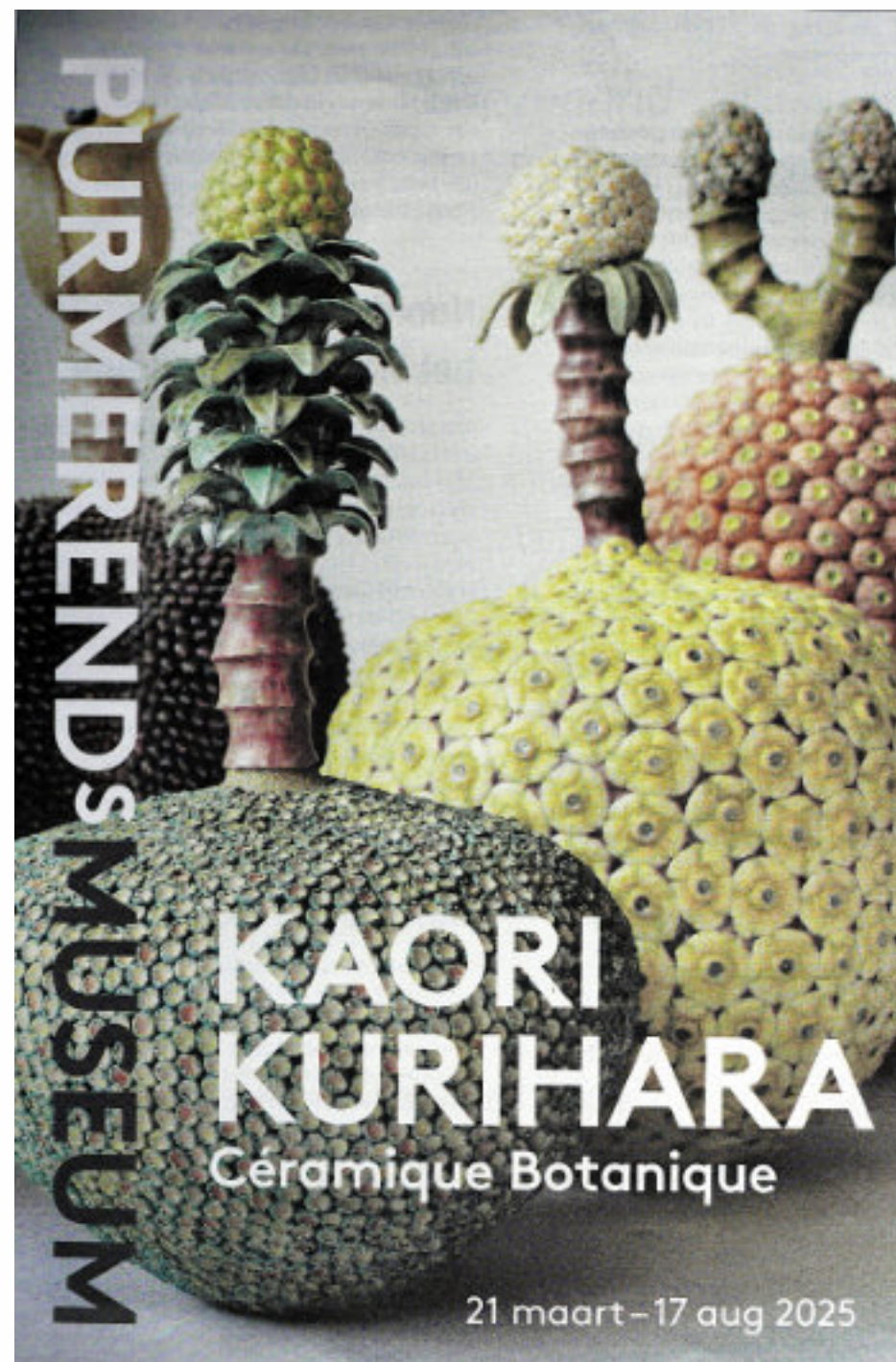
Chiocchetti's dochter, Letizia, is erevoorzitter van het Behoud comité. Antonella Papa, een restauratiekunstenaar uit Rome, die eerder werk in de Sixtijnse Kapel had gedaan, heeft ook een tijdje in de kapel gewerkt om delen van Chiocchetti's fresco op te frissen.

In augustus 2014 werden drie kruiswegstaties gestolen

In de kapel zijn in Moena vervangende plaquettes aangebracht, dit heeft geresulteerd in de installatie van CCTV-camera's die, naar men hoopt, verdere schade aan de kapel zullen voorkomen.

* Een kruiswegstatie is een schilderij of reliëf dat een scène uit de lijdensweg van Jezus en zijn stervensproces uitbeeldt.

<https://www.orkneyology.com>

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen. Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets) pad tegenkomt.

Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.

Jaren geleden maakte ik deel uit van een schuurdeur maar na een brandje was ik een zielig hoopje ijzer; zwart en verwrongen. Nu moeilijk te zien, maar mijn ogen zijn een onderdeel van het slot. Mijn snavel heeft als kapstok gefunctioneerd, mijn lichaam zat als versteviging mooi en strak om de deur geschroefd.

Maar deze rol, als een soort van brutale vogel, ligt me ook wel.

Ad de Rouw

e-Mail: derou023@outlook.com

Rembrandt van Rijn, Isaac en Rebecca
bekend als "De Joodse Bruid" met een
harige baby Zarathustra de kat,

Wist U dat er ook een Engelse versie van
Passe-Partout Kunstmagazine beschikbaar is.

De laatste editie en alle eerdere edities van
Passe-Partout Kunstmagazine kunt u
teruglezen op de website van het Leerdams
kunstenaars collectief

FatCatArt.com: Svetlana Petrova

© Passe-Partout Kunstmagazine 2024

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken voor
de kunst.

Want kunst kleurt je leven !

Wij hebben vrienden nodig die met
10 euro per jaar
onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenaars Collectief

Redactie:

sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl

Editie 15.2 van Passe-Partout Kunstmagazine
verschijnt eind april 2025